

(א) על ש"ס (ב) וס"ט ד"ה קמ"ל.

הנהרות הב"ח

(א) גב' סיפא לגלוי ארישא כ"ל וכן כמון: (ב) שם לא לריכא דע"ג דאמרי קני:

מוסף תוספות

א. דילמא דאמיא נמי כו' אליעזר. מוס' ריפ. ב. והלך אפילו בעיר נמי אין ייורשין אורטין אם אינם דרים שם. רש"י. ג. פ' שהיה יורשו. מוס' ריפ. ד. פ' שמת המוריש משחשיבה. ס. כיון שמת משחשיבה נמצא שקנה עירוב כשקידש היום, וכיון שהותרה מקצת שבת הותרה לכל השבת ואין היורש יכול לאסור. ו. בבית אחר. מ' ה"ק. ח. כיון שדר בחצר וראוי להשתמש בהם מקרי שפיר מקום דירתו. מוס' ה"ל"ש. ד"כ לא קאמר ר' שמעון הדיחה מלבד אלא בשיצא לשבות בשבת חוץ לאותה חצר, אבל זה ששבת בחצר לא היתה לכל השבת ואין ייחודה דאמר דבית ההבן וכו' אינו אורט היינו משום דלא הוה ראי לדידה, אבל בית זה שהיה של אביו כיון שהוא בית שאינו דר שם, כיון שהוא דר באותה חצר. מ' ה"ק.

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
נר מצוה

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אמו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות למה לי. הא תנא ליה היו שנים אוקרין זה על זה: לא לריכא. משנה יתירה לאשמעינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו וצטיל לחצריה לא משתרי האי צמרא דמנהו

בעא מיניה אבבי מרבה כו'. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו:) כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן והוא צרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופסטי ליה דלריך לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דבסמוך^א:

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא א"א על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אבבי מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל^ב צריך לבטל לכל אחד ואחד איתביה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לאחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו נותן רשותו מיהת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרניא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרניא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מידו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואבבי אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאבבי דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי^ה רישא לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדו שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שרירותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מידו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואבבי אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאבבי דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי^ה רישא לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדו שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שרירותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקלמיהו דעירבו: טורם עירוב. תורת עירוב מן התינוקות הבאים אחרי כן: לאצני סנא דהן פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלל להכי תנייה לאשמעינן דכולה מנתיהם צדאיתנהו לתרויהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחרניה: איידי דסנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דהן סנא דאיפכא לא ולעולם רישא צדאה ומית וסיפא צדאיתנהו: הא סו למה לי. פשיטא דאסרי אהדני: הכי גרסינן כיון דבעידנא דצטיל להו הניך כו'. ולעיל פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטריך למיתיהו ולעיל (ד"ה לא צריכא) פרישנא לה: יורש. ששכה אציו ולא עירב ומת צצת ולא צטל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא

נח א טו"ש"ע א"ח ס"י שפ סק"ד: נח ב מ"י פ"ב מהל ערוינן הלכה ב טו"ש"ע ס"ט סק"ד: ג מ"י ש"ס הלכה ד טו"ש"ע ס"ט סק"ד:

רבינו הנגאל

והא מיפריש הכי (א) בחיפונת, דהניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר על מיניהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא ישתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אבבי מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכה אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, הויכ דמי, אי ליכא אחרניא בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב. אלא פשיטא דאיכא אחרניא ועירב בהדיה ובתו הכי מה. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה (מתין) והשתא ליכא אחרניא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. דדחי (רבא) [נבין] מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תרע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאו] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אבבי מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [משנין]. ואקשינן אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרניא בהדיה ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוה שמעינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונרחה אבבי בקושיא. פ' למה מתנתא פיסקא פיסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(א) פ' צבייתא דקמון.

[א] (ב"מ כ"ב, ג) לקמן ע"ג; א לעיל מה; לקמן כ"א, ד) שלא מתקרב דעמו עליו כדלמדת; מ' שנת קנין מ"ט ואפילו בשבת ולא לחוש לנכרי ר"א פי' דעבי קנין אלא שלא מתקרב דעמו ואין לומר כג"ל רש"י, (ב"ב ק"ט: ד"ה קנין) הניחו שטופסא זמתי ה"א גביה אכל לפניו לתאם] גס פי' ה"ג י"א (א) נוספתא דר"א פי' ר' יוחנן מ"ס כ"ה ח"ד מ"ה מ"ד דף לו: ד"ה והא מלוא ומ"ס גיטין ע' ד"ה ומלוא ומ"ס כ"ב קט: ד"ה קנין].

הנהגות הב"ח

(א) גבי ור"ש לטעמיה דלא גזר דתנן אמר ר"ש: (ב) ש"ש ד"ה ג"ע פי' לקמן וכי ישראל אחר בנכסיו אסור ואם לא החזיק ישראל אחר בנכסיו אינו אסור ה"ס: (ג) ד"ה גביה וכו' ולמה טולן פת בתנאי וזו פירשתי ואית דמפרכי וכו' דללו לרבנן וכו' ולמה בין לא ורש"י נראה געני: (ד) תוס' ד"ה ומקמי וכו' וי"ל דבשביב מרע: (ה) ד"ה בתנאי וכו' ממני מני' לקמן בין ג"כ ג"כ טולן ראש דף פ"א דלגוי אכרי כולמ' וע"ל דף כ"ו: (ו) ד"ה וכו' שמעון וכו' שנתו שמי' החיצונות עירובין: (ז) בא"ד ל"ס שמוך ועוד דממה שפך ג"כ כולמ' פ"י א' ע"כ ל"ס שמוך לא נפקא ל' מדי דממה שפך ממיהו כחל קיימא דשיטופי מנזואות כחל אחד חסוב כתיב אחד דרוקא צעירי תליות שווא גבית צענר אכא לחלן בין בית אחד למי כתיב אכל הכא ל"כ לחלן:

גליון הש"ס

בתנ"י בעל הבית שהיה שותף. מ"ד לעיל דף מט ע"א ת"ח עירובי: תוס' ד"ה ור"ש לטעמיה וכו' בחצר שבמבוי. לקמן דף פ"ב ע"ב:

מוסף רש"י

כלך אצל יפות. היה כך ל"כ אכל יפות לתת מהן לכהן (ב"מ כ"ב). לשלש הצירות. ז' אכל ז' (הפ"ל ח). ופתוחות לרה"ר. דל אחת רשות לעמיה ואין לתת ליהנות הנהג' זו על ז' דלי הוה לכו ז' לפניו מוז אכרי פינתי וע"כ דלפילו כפי עמיה אכריה כל אחת להשתמש (ס"ט).

מוסף תוספות

א. כי הכי דליקני ביחא וליקני גיטא אבב ביחא. רש"י. [ב] דמה שקנין לאו דצריך קנין כר"א, דהא קיימא לן ברבנן דרבי שכיב מרע כחבורין וכמסורין, אלא להיטע דעתו כתי שאל תחטוף דעתו קונין, דהשתא סבכא דעמיה. רש"י כ"ב קט: ד"ה אלא. א. כיון שירדע הוא דלא קנה בלא קנין תיטרף דעתו. מ"ס הא"ש. T. פי' דהא דקתני סיפא יין ושמן לאו דוקא משום רבוי מינין, אלא משום חילוק כלים, והוא הדין ליין וכו' בשני כלים. רש"י. ה. דתסין יין ויין בכלי אחד וסתם יין ושמן בשני כלים. ס. א. הכא דלשם שותפות בעלמא הוא אפי' מלא מנא ואיתר לא הוי עירוב. מ"ס ה"ר. כ. כלומר אין צריכין עירוב אחר מכלל שכולן מותרות הן. ושני ליה מאי אין צריכין לערב דקתני במתני', אין צריכין לערב שכינין ובעל הבית, אבל השכינין החיצונין בהדי הדדי צריכין לערב דקתני במתני'.

א"ע"פ שהחזיק כו'. לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: **משחיבה**. שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחיד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתני אס החזיק ישראל אחר בנכסיו אוסר כו': **א"ע"פ שלא החזיק**. מבעוד יום מיד והמתין עד שחשיכה ואיכא הימר למקלמ' שבת אוסר כדמפרש בה לקמן והואיל והיה לו כח להחזיק בה מבעוד יום אם ירצה למחלל רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי א"ע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: **אימא אף ע"פ שהחזיק**. אינו אוסר והואיל והותר למקלמ' שבת: **ה"ק**. חסורי מיחסקא והאי א"ע"פ אשהחזיק קאי ושלא החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מבעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא מנוחמת לגר אס היה זה בלא להחזיק לא היה יכול הימר היה זה למקלמ' שבת ואינו אוסר: **ר' יוחנן אמר**. הני תרתי מתניתא צברייתא דאמרי יורש אוסר ב"ש ה"א: **לך אכל יפות**. גבי תורס את של חצירו שלא מנדעת תניא (ב"מ דף ק"ב). בלא רעת הבית ומלואו שהוא תורס ואמר לו כלך אכל יפות אס יש לו יפות מהן תרומתו תרומה דגלי אדעתיה דניחא ליה ואמרינן כמאל דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"ג כיון דבעיל השמא גלי דעתיה דמעיקרא צברייתא ניחא ליה אלא ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא בשבת: **ומקנא רשותא בשבת אסור**. דדמי למקנא וממכר: **בתנ"י** אפי' שותף עם שכניו. שצמדי ל"ס שותפות בעלמא ולא ל"ס שותף: **לזה בין ולזה בין** כו'. בגמרא מוקי לה בכלי א': **לזה בין ולזה בשמן**. אין זה שיתוף א' ואין יכול לסמוך עליו שהרי חלוק בשני כלים: **גב' אמר רב וצנלי אחד**. שכולן היה שותפותן בכלי אחד אבל בשני כלים לא וא"ע"ג דאמרי ב"ה צרכין מי שהוליאורו (לעיל דף מט).

עירוב הנמון בשני כלים כשר התם הוה דמעיקרא ל"ס עירוב גבו ומלויה למנא ואיתר אכל הכא דלא ל"ס שיתוף הוה בכלי א' אין צ' כלים לא: **יין ויין ראווי לערב** א"ע"פ דלא עירובין קמיתין עליה: **ואפי' לזה בין ולזה בשמן**. בתמיה. הא לא חזי לערוכי: **שנין ז' מנזואות**. ולא ציטוף למצוי אחד קאמר אלא עם זה שנתפסה ביין ועם זה בשמן ושני עירובין הן: **ור"ש לטעמיה**. דלומר חזר אחת יכולה לערב ז' עירובין עם ז' מנזואות וא"ע"פ שלא שיתפו ז' המנזואות יחד ה"ג א"ע"פ שאין המנזואות מחובר יחד ולא הותרו עם שניהם ולא גזרינן דילמא אחי לאפוקי כלים שצמנו צמנו זה לצמנו זה לך חזר זו: **למה דפזר דומה**. צפ' מי שהוליאורו (לעיל מה:).

לרצונן דמתני' אס נשתתפה ביין וצנלי א' הוה לכו ז' המנזואות כמי שנתתפו יחד ושפיר דמי אכל לזה ביין ולזה בשמן דמרי עירובי נינהו כיון דז' המנזואות אסורין זה עם זה היא נמי אסורה עמהן ושיתוף אסורין עמה דקתני צפרק מי שהוליאורו [שס]: **שכניס בהדי הדדי**. אס רוצין בני מצוי זה להשתמש בזה צריכין לערב ולמה כולן פת בחצר זו. (א) ואית דמפרשי מתני' מילי מילי קתני ור"ש לאו אמילתייהו קאי דלילו רצונן בחצר שנין ז' מנזואות אפי' לזה ביין ולזה ביין לא. זו פירשתי וראשון נראה געני: ור"ש

הדר פרק ששי עירובין

כ"ך אצל יפות. פי' רש"י דכש"ש לו יפות מהן גלי דעתיה דניחא ליה והוה כמאל דשויה שליח מעיקרא דמי ואין להקשות לפירוש מהא דמוקי לה בריש אלו מנזואות (ב"מ דף ק"ב). כגון דשויה שליח דנהי דשויה שליח לתרוס לא שויה שליח לתרוס מן היפות ועל זה מפרש צקונטרס כמאל דשויה שליח לתרוס מן היפות דמי כיון דנמלא יפות מהן:

ומקנא רשותא בשבת אסור. תימה דבגיטין צביט הוורק (דף ע"ו): **גבי הוורק** שכיב מרע אמר דליקני לה דוממ' דמנח' ביה גיטא ומילן איהי ומיחד ומפתח^א ושבת היתה דלתימא התם וי"ל (א) דשכיב מרע המירו (א) שלא מתקרב דעמו עליו ואין לומר דדוקא קנין שאינו לריח הוא דשרי כי ה"א [דפרק מי שמתן] (ב"ס קט): **דכלל קנין קני דלמחר** (ה"ס דל"ח הלכה כר' אלעזר^א דה"ה משמע [התם] דלי הוה הלכה כר' אלעזר כ"ש דהוה ניחא טפי שהי צריכין להמיר^א והכי נמי איכא למיתש למיטרף דעת אס לא היה יכול לגרשה כרצונו מדע דלף בלא קנין איכא איסורא לגרש בשבת כדמתי^א צמספתא דל"ח מקדשין ואין מגרשין בשבת אלא ודאי שכיב מרע דוקא המירו שלא מתקרב דעמו שרת שימות בשבת ואינו רואה להמתין עד החול וה"ה דהמירו נמי קנין (א) וכן פסק רבנו שמואל דלפי' מתנת שכיב מרע צמקת דבעיל קנין קונין ממנו בשבת: **א"י אמרת בשלמא רישא בב"י אחד כו'**. והוא הדין יין ויין צ' כלים^א אכל אורחא דלמלא נקט^א ועוד דלא הוה הולך המנא לפשר דקמס יין ושמן צ' כלים א"ע"ג דשרי ביה צפרק מי שהוליאורו (לעיל דף מט).

עירוב הנמון בשני כלים כי מלויה למנא ואיתר ה"מ כי גבו ל"ס עירוב כדפי' צקונטרס אכל הכא דלא ל"ס שותף בכלי א' אין בשני כלים לא: **יין ושמן אין ראוי לערב** א"ע"ג ע"ג דלל האוכלין מלכטרפין למצוין ז' סעודות לעירוב וה"ה משקין היינו כשנתתפו ל"ס עירוב: **בבב"ר שביין ב' מבוואות כו'**. לא צעי לאוקומי בג' חצירות ממש כאידך משנה לעירובי חצירות צעי פת בין לר"מ בין לרבנן דלקמן צמקון ואין רואה להעמיד מתני' כמ"ד (א) **ביין ופולג אר"מ ורבנן: ור"ש שמעון צמקון**. דלא גזר לרב ששם דמוקי לה לעיל צפרק מי שהוליאורו (דף מט). שנתנו (א) שמים עירובן צמקתעית וצ' כתיב הכא אפי' צבית א' וצשני כלים כז' כתיב דמו כיון דלא עמיד ל"ס שיתוף (א) דממה נפשך תרתייהו הכא צמק קיימי דשיתופי מנזואות^א צמק צמנו:

לזה בין ולזה בשמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב ואחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: **לזה בין ולזה בשמן** אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שביין שני מבוואות (א) **ור"ש למעמיה** (א) דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכניס בהדי בעל הבית אבל שכניס בהדי הדדי צריכין לערב ורב

ר' שמעון אמר אפי' לזה בין ולזה בשמן אינן צריכין לערב. אוקמה רבה בחצר שביין מבוואות, ובגון שיש לחצר עם זו המבוי האחר שותפות בשמן אינן צריכין לערב, ורבי שמעון לטעמיה דאמר בני החצר מותרין עם זה המבוי, דתנן אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו ודחי אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות זו עם זו, הכא קתני אין צריכין לערב.

ע"א

כ"ך אצל יפות. פי' רש"י דכש"ש לו יפות מהן גלי דעתיה דניחא ליה והוה כמאל דשויה שליח מעיקרא דמי ואין להקשות לפירוש מהא דמוקי לה בריש אלו מנזואות (ב"מ דף ק"ב). כגון דשויה שליח דנהי דשויה שליח לתרוס לא שויה שליח לתרוס מן היפות ועל זה מפרש צקונטרס כמאל דשויה שליח לתרוס מן היפות דמי כיון דנמלא יפות מהן:

ומקנא רשותא בשבת אסור. תימה דבגיטין צביט הוורק (דף ע"ו): **גבי הוורק** שכיב מרע אמר דליקני לה דוממ' דמנח' ביה גיטא ומילן איהי ומיחד ומפתח^א ושבת היתה דלתימא התם וי"ל (א) דשכיב מרע המירו (א) שלא מתקרב דעמו עליו ואין לומר דדוקא קנין שאינו לריח הוא דשרי כי ה"א [דפרק מי שמתן] (ב"ס קט): **דכלל קנין קני דלמחר** (ה"ס דל"ח הלכה כר' אלעזר^א דה"ה משמע [התם] דלי הוה הלכה כר' אלעזר כ"ש דהוה ניחא טפי שהי צריכין להמיר^א והכי נמי איכא למיתש למיטרף דעת אס לא היה יכול לגרשה כרצונו מדע דלף בלא קנין איכא איסורא לגרש בשבת כדמתי^א צמספתא דל"ח מקדשין ואין מגרשין בשבת אלא ודאי שכיב מרע דוקא המירו שלא מתקרב דעמו שרת שימות בשבת ואינו רואה להמתין עד החול וה"ה דהמירו נמי קנין (א) וכן פסק רבנו שמואל דלפי' מתנת שכיב מרע צמקת דבעיל קנין קונין ממנו בשבת: **א"י אמרת בשלמא רישא בב"י אחד כו'**. והוא הדין יין ויין צ' כלים^א אכל אורחא דלמלא נקט^א ועוד דלא הוה הולך המנא לפשר דקמס יין ושמן צ' כלים א"ע"ג דשרי ביה צפרק מי שהוליאורו (לעיל דף מט).

עירוב הנמון בשני כלים כי מלויה למנא ואיתר ה"מ כי גבו ל"ס עירוב כדפי' צקונטרס אכל הכא דלא ל"ס שותף בכלי א' אין בשני כלים לא: **יין ושמן אין ראוי לערב** א"ע"ג ע"ג דלל האוכלין מלכטרפין למצוין ז' סעודות לעירוב וה"ה משקין היינו כשנתתפו ל"ס עירוב: **בבב"ר שביין ב' מבוואות כו'**. לא צעי לאוקומי בג' חצירות ממש כאידך משנה לעירובי חצירות צעי פת בין לר"מ בין לרבנן דלקמן צמקון ואין רואה להעמיד מתני' כמ"ד (א) **ביין ופולג אר"מ ורבנן: ור"ש שמעון צמקון**. דלא גזר לרב ששם דמוקי לה לעיל צפרק מי שהוליאורו (דף מט). שנתנו (א) שמים עירובן צמקתעית וצ' כתיב הכא אפי' צבית א' וצשני כלים כז' כתיב דמו כיון דלא עמיד ל"ס שיתוף (א) דממה נפשך תרתייהו הכא צמק קיימי דשיתופי מנזואות^א צמק צמנו:

לזה בין ולזה בשמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב ואחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: **לזה בין ולזה בשמן** אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שביין שני מבוואות (א) **ור"ש למעמיה** (א) דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכניס בהדי בעל הבית אבל שכניס בהדי הדדי צריכין לערב ורב

ר' שמעון אמר אפי' לזה בין ולזה בשמן אינן צריכין לערב. אוקמה רבה בחצר שביין מבוואות, ובגון שיש לחצר עם זו המבוי האחר שותפות בשמן אינן צריכין לערב, ורבי שמעון לטעמיה דאמר בני החצר מותרין עם זה המבוי, דתנן אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו ודחי אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות זו עם זו, הכא קתני אין צריכין לערב.

כלומר אין צריכין עירוב אחר מכלל שכולן מותרות הן. ושני ליה מאי אין צריכין לערב דקתני במתני', אין צריכין לערב שכינין ובעל הבית, אבל השכינין החיצונין בהדי הדדי צריכין לערב דקתני במתני'.

ור"ש

למנוח דבב"ר שביין ב' מבוואות כו' ור"ש שמעון צמקון

למנוח דבב"ר שביין ב' מבוואות כו' ור"ש שמעון צמקון

עין משפט
גר מצוה

כ"ך אצל יפות. פי' רש"י דכש"ש לו יפות מהן גלי דעתיה דניחא ליה והוה כמאל דשויה שליח מעיקרא דמי ואין להקשות לפירוש מהא דמוקי לה בריש אלו מנזואות (ב"מ דף ק"ב). כגון דשויה שליח דנהי דשויה שליח לתרוס לא שויה שליח לתרוס מן היפות ועל זה מפרש צקונטרס כמאל דשויה שליח לתרוס מן היפות דמי כיון דנמלא יפות מהן:

ומקנא רשותא בשבת אסור. תימה דבגיטין צביט הוורק (דף ע"ו): **גבי הוורק** שכיב מרע אמר דליקני לה דוממ' דמנח' ביה גיטא ומילן איהי ומיחד ומפתח^א ושבת היתה דלתימא התם וי"ל (א) דשכיב מרע המירו (א) שלא מתקרב דעמו עליו ואין לומר דדוקא קנין שאינו לריח הוא דשרי כי ה"א [דפרק מי שמתן] (ב"ס קט): **דכלל קנין קני דלמחר** (ה"ס דל"ח הלכה כר' אלעזר^א דה"ה משמע [התם] דלי הוה הלכה כר' אלעזר כ"ש דהוה ניחא טפי שהי צריכין להמיר^א והכי נמי איכא למיתש למיטרף דעת אס לא היה יכול לגרשה כרצונו מדע דלף בלא קנין איכא איסורא לגרש בשבת כדמתי^א צמספתא דל"ח מקדשין ואין מגרשין בשבת אלא ודאי שכיב מרע דוקא המירו שלא מתקרב דעמו שרת שימות בשבת ואינו רואה להמתין עד החול וה"ה דהמירו נמי קנין (א) וכן פסק רבנו שמואל דלפי' מתנת שכיב מרע צמקת דבעיל קנין קונין ממנו בשבת: **א"י אמרת בשלמא רישא בב"י אחד כו'**. והוא הדין יין ויין צ' כלים^א אכל אורחא דלמלא נקט^א ועוד דלא הוה הולך המנא לפשר דקמס יין ושמן צ' כלים א"ע"ג דשרי ביה צפרק מי שהוליאורו (לעיל דף מט).

עירוב הנמון בשני כלים כי מלויה למנא ואיתר ה"מ כי גבו ל"ס עירוב כדפי' צקונטרס אכל הכא דלא ל"ס שותף בכלי א' אין בשני כלים לא: **יין ושמן אין ראוי לערב** א"ע"ג ע"ג דלל האוכלין מלכטרפין למצוין ז' סעודות לעירוב וה"ה משקין היינו כשנתתפו ל"ס עירוב: **בבב"ר שביין ב' מבוואות כו'**. לא צעי לאוקומי בג' חצירות ממש כאידך משנה לעירובי חצירות צעי פת בין לר"מ בין לרבנן דלקמן צמקון ואין רואה להעמיד מתני' כמ"ד (א) **ביין ופולג אר"מ ורבנן: ור"ש שמעון צמקון**. דלא גזר לרב ששם דמוקי לה לעיל צפרק מי שהוליאורו (דף מט). שנתנו (א) שמים עירובן צמקתעית וצ' כתיב הכא אפי' צבית א' וצשני כלים כז' כתיב דמו כיון דלא עמיד ל"ס שיתוף (א) דממה נפשך תרתייהו הכא צמק קיימי דשיתופי מנזואות^א צמק צמנו:

לזה בין ולזה בשמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב ואחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: **לזה בין ולזה בשמן** אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שביין שני מבוואות (א) **ור"ש למעמיה** (א) דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכניס בהדי בעל הבית אבל שכניס בהדי הדדי צריכין לערב ורב

ר' שמעון אמר אפי' לזה בין ולזה בשמן אינן צריכין לערב. אוקמה רבה בחצר שביין מבוואות, ובגון שיש לחצר עם זו המבוי האחר שותפות בשמן אינן צריכין לערב, ורבי שמעון לטעמיה דאמר בני החצר מותרין עם זה המבוי, דתנן אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו ודחי אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות זו עם זו, הכא קתני אין צריכין לערב.

כלומר אין צריכין עירוב אחר מכלל שכולן מותרות הן. ושני ליה מאי אין צריכין לערב דקתני במתני', אין צריכין לערב שכינין ובעל הבית, אבל השכינין החיצונין בהדי הדדי צריכין לערב דקתני במתני'.

ור"ש

למנוח דבב"ר שביין ב' מבוואות כו' ור"ש שמעון צמקון

למנוח דבב"ר שביין ב' מבוואות כו' ור"ש שמעון צמקון

© 2014 אדמ141 כל הזכויות שמורות

שני בתים משני צידי רשות הרבים ובאו נכרים והקיפום מחיצה בשבת